

minister vil tale saa høit, at De kunne høre det i hele Salen.

Den ærede Krigsminister har Ordet.

Krigsministeren (Bahnsøn): Da jeg antager, at Forhandlingen nærmer sig sin Afslutning, vil jeg endnu en Gang i dette Møde udtale mig i Anledning af det Foredrag, vi nylig hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein-Ledreborg). Jeg skal saa vidt mulig gennemgaa det Punkt for Punkt og ligeledes saa vidt mulig udtale mig paa en saadan Maade, at jeg ikke antager, at han skal bebreide mig, at jeg ikke vil indlade mig paa en alvorlig Forhandling. Forresten vil jeg sige, at naar netop det ærede Medlem talte saa stærkt om alvorlig Forhandling og man saa saae den spøgefulde og vittige Forhandling, der opstod omkring ham og mellem Andre og ham, kunde man fristes til at tro, at det ikke var saa nødvendigt altid at forhandle alvorligt. Det ærede Medlem begyndte med at sige til mig, at jeg havde talt haanende om hans patriotiske Følelse eller havde sagt, at han haanede den patriotiske Følelse. Det har jeg slet ikke sagt. Jeg tog blot en Smule Afstand fra den Bemærkning, han havde gjort om Betydningen af patriotiske Udtalelser her i Thinget. Han gik dernæst over til at motivere, at han og hans Parti ikke kunde eller vilde lave nogen Forvarsplan, at de ikke vilde sætte noget Andet i Stedet for eller i alt Fald ikke her vilde møde med Noget, hvoraf man kunde se, hvad de vilde sætte i Stedet for det, Regjeringen har foreslaaet, som de efter hans Udtalelser ikke kunde bruge til Grundlag. Han mente ved politiske og økonomiske Grunde at have godtgjort, at man ikke kunde gaa ind paa Regjeringens Plan, og at det da var Regjeringens Pligt, og ikke deres, at sætte noget Andet i Stedet; de vare nemlig ikke sagkyndige nok i den Henseende. Det var af Interesse for mig at høre denne Indrømmelse; thi det er ikke sjældent, at det ærede Medlem eller hans Meningsfæller i alt Fald, just have stillet sig paa Sagkyndighedens Standpunkt. Der er ofte af dem hørdet en vis Sagkyndskab her i Thinget; fordi man ikke selv er sagkyndig, kan man godt give Altydninger af, hvad man vil, et Program for, hvad det er, man vil have. Dertil kommer, at han siger, at det ved økonomiske og politiske Grunde er godtgjort, at det Regjeringen har fremsat ikke duer, at det økonomisk ikke kan gennemføres, da Pengene ikke ere til Stede, og at det i politisk Henseende vil lede til Landets Fordærv. Det er dog noget Giendommeligt at stille sine

egne Grunde op som den eneste Afgjørelse. Jeg veed nok, at det ærede Medlem holder meget af at tale om den offentlige Mening og tillægger den stor Betydning ogsaa lige overfor Rigsretten, ligesom den sunde Fornuft overfor Højesteretsdomme. Det kan Altsammen være meget rigtigt. Baade den offentlige Mening og den sunde Fornuft har megen Betydning; men det kommer an paa, hvad der er Repræsentant for den offentlige Mening, og hvad der er Repræsentant for den sunde Fornuft. At det ærede Medlems Anstuelser og Grunde der ene skulle være det Afgjørende, kan jeg dog ikke gaa ind paa; men det tror naturligtvis det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem holder politiske Foredrag om Betydningen af Kjøbenhavns Befæstning, tror han naturligtvis, at Sagen er afgjort dermed; men det er den ikke; thi vi Andre have ogsaa Lov til at have en Mening om den. For nu at komme til det ærede Medlems Deduktioner, da vilde han fremhæve her den store Forskjel, der er mellem Belgiens og Danmarks Stilling. Det er der naturligtvis. Der er vel en betydelig Forskjel; men man kan derfor godt parallelisere dem; thi der er dog en vis Analogi til Stede. Han fremhævede navnlig som Forskjellen, at Belgien havde en af Europa garanteret Neutralitet og derfor en Forpligtelse til at være rustet for at forsvare sin Neutralitet, for at forhindre fremmede Hæres Gjennemmarsche. Det er ganske rigtigt. Denne Forpligtelse har Belgien ogsaa paa Grundlag af sin garanterede Neutralitet. Det er en gjensidig Forpligtelse. Europa siger: Vi skulle staffe Dig Fred, naar Du opfylder det og det. Det er ganske sikkert. Men jeg skulde dog mene, at Belgien ved det, Landet har gjort tidligere, baade i 1859, da Antwerpen befæstedes, og nu senere ogsaa ved Anlægget af Maasfæstningen, tillige har taget Hensyn til, hvad der gavned Landet, i og for sig har set, det var nødvendigt, for ikke at være udsat for mod sin Villie at blive draget ind i Konflikter og derved komme ind paa uheldige Forhold, som kunde stille Landets Selvstændighed i Fare, naar Freden en Gang blev sluttet. Jeg tror, at naar man har bevilget Penge til disse Maasfæstninger, da er det ikke gjort af Hensyn til den af Europa garanterede Neutralitet, men ganske sikkert for at dække deres eget Land, for ikke at tvinges ind i Forhold, som man helst vil blive udenfor. Jeg synes, at i denne Henseende er der en Analogi, og derfor mener jeg netop, at vi skulle ruste os paa den Maade, som er foreslaaet af Regjeringen eller i alt Fald paa det Grundlag, for at vi kunne være sikre